

DESIGN RANDOM

LONDON DESIGN BIENNALE 2018

A Magyar Divat és Design Ügynökség első alkalommal képviselte hazánkat a szeptember 4.-23. között megrendezett London Design Biennale-n. A „Kiss in Budapest” elnevezésű pavilon reflektálva a biennale idei témájára, a digitális kultúra és emberi érzelmek közötti kapcsolatot mutatja be. Az idei London Design Biennale-n a 40 ország innovátorai és kurátorai gyűlnek össze a Somerset House-ban, hogy megmutassák, hogyan befolyásolja a design életünk minden aspektusát. A résztvevő országok, pavilonjaik megalkotása során a biennale idei központi témájára: a hét alap érzelmi állapotra (Emotional States) fektették a hangsúlyt. A „Kiss in Budapest” elnevezésű installációt megalkotó kreatív csapatot a növekvő társadalmi elidegenedés, az érintés hiánya, valamint az emberi kapcsolatokban jelenlévő intimitás inspirálta. A párok az installációba ellentétes oldalról léphettek be, ahol a szenzorokkal, LED-kijelzőkkel és kamerákkal felszerelt pavilon „felismerte” a pillanatot, amikor megsókolják egymást. A kint tartózkodók egy nagyméretű LED-kijelzőn figyelhették, ahogy párok találkoznak egymással, majd csókot váltanak Budapest legromantikusabb látnivalói előtt. MDDÜ

TALICS

A fiatal magyar tervezőkből álló Flying Objects Design Studio 2015 után most másodjára nyerte el a legrangosabb nemzetközi design díjnak számító Red Dot Design Awardot. A mostani díjnyertes formaterv a Frend, egy összecusukható talicska, amit az osztrák ötletgazdával, Michael Reitingerral karöltve fejlesztettek 2017 tavaszától kezdve. Az alapötlet egy olyan talicska létrehozása volt, ami nem foglal sok helyet, emiatt könnyen tárolható és szállítható, egyszerű megoldást jelentve azon városlakók számára, akik a hétfégi telken vagy kiskertben használják, gyakran pakolják, olykor szállítják azt. Hazánkban is mélyen gyökerező hagyománya van a hétfégi „telkezésnek”, sokaknak ismerős lehet a fészkerben egymás hegyén-hátán található kerti számok látványa, ahol egy nagyobb eszköz már csak bajosan fér el. Erre a problémára született válaszként a könnyen összecusukható (kereke is leszerelhető), kis helyigényű Frend talicska. Huszár Judit

VENTURI > ELTÁVOZOTT

Elhunyt a 20. századi építészet egyik legnagyobb alakja. Az idén kilencvenhárom éves Robert Venturi és felesége, Denise Scott Brown építész (sz. 1931) a posztmodern építészeti teória és gyakorlat kiemelkedő képviselői voltak. Venturi 1966-ban megjelent *Contradiction and Complexity in Architecture* (magyarul megjelent: *Összetettség és ellentmondás az építészetben*, 1986) című könyve az egyik legnagyobb hatású kötet, ami építészeti modernizmus kritikája, tulajdonképpen a posztmodern építészeti gondolkodás megalapozása fűződik a kötethez. Mies van der Rohe elhíresült „Less is more” deklarációjára replikázó „Less is bore” kijelentése évtizedeken át programadó szlogené vált sokak számára. Venturi 1991-ben kapja meg a Pritzker-díjat, amit feleségével egyúttal munkatársával oszt meg. Az építészeti posztmodern egyfajta „reneszánszát (!? sic!)” éli jelenleg, ami különös és felfokozott figyelmet fordított Venturi halálhírére, még a laikus médiában is. Sokan azonban nem látják, hogy jelesebb építész és kiválóbb filozófus volt, mint azt a posztmodern tömegépítészet '80-'90-es évekbeli kiteljesedése nyomán gondolnánk. Többek között a Vanna Venturi-ház az elmúlt évszázad egyik legkiemelkedőbb épülete, és másik fontos könyve, az 1977-es *Learning from Las Vegas: the Forgotten Symbolism of Architectural Form*, talán az egyik leginkább félreértett mestermű. mj

MEGHALT PAUL VIRILIO

Nyolcvanhat éves korában, szeptember 10-én elhunyt Paul Virilio francia filozófus, esztéta, urbanista. 1963-ban Claude Parenttel megalapítják az Architecture Principe csoportot, aminek a későbbiekben Jean Nouvel, napjaink ünnepelt sztárpépítész is gyakoronoka volt. Virilio nevéhez olyan kutatási projektek fűződnek, mint amilyen a filozófiai rendszerét illusztráló „bunker archeológia”. Élete végén aktívan együttműködött a városi hajléktalanság felszámolására tett erőfeszítésekben, illetve a Balesetek Múzeumának (Museum of the Accident) megépítésén. „Virilio alapvető felismerése az, hogy az iparilag előállított, egyre jobban gyorsuló sebességek folytán megváltozik az ember helyzete és világérzékelése. A technikai tér kiterjedése, a közlekedési és kommunikációs rendszerek gyorsulása folytán minden eltűnően van, feloldódik a működés folyamataiban. A probléma ott kezdődik mondja, hogy a technológia használ minket, és mi ezt nem vesszük észre.” (in: Tillmann J. Attila: Paul Virilio-Tiszta háború. www.c3.hu, 1993) mj
A fotón Virilio 1993-ban /
Fotó: DESPATIN & GOBELI / leemage)

